

2.

Am ajuns acolo cu răsuflarea tăiată și, cu faimoșii mei pantofi cu toc care te dau pe spate, mi-am sucit glezna în timp ce atacam în viteză scările primăriei din arondismentul XX.

Strâmbându-mă, am acostat un tip la fel de pus la patru ace ca și mine, dar care avea un aer mai puțin grăbit.

— Pardon, căutați... ăăă... caut sala de căsătorii, știți... Aveți cumva idee unde e?

Mi-a întins un braț de care să mă agăț până mi-am pus la loc condurul de cristal, apoi m-a îndrumat foarte amabil:

— Fabrica de încornorați? Pe-aici! Și eu am venit tot pentru asta! Pentru ceremonie, vreau să zic... Ține-mă strâns de braț, fată nesigură, fiind ultimii, poate reușim să trecem neobservați.

Bingo, îl găsisem pe cel de-al doilea donjuan al meu și probabil că el m-a dat în grija unui șofer de taxi mult după miezul nopții, când îmi pierdusem deja de ceva timp pantofii.

Tinerii însurăței nu m-au mai sunat niciodată și nici nu mi-au mulțumit pentru cadou. Nu-mi mai amintesc în ce stare eram, darămite ce-am putut să le spun invitațiilor, însă trebuie să fi fost ceva nu prea nupțial.

3.

Totuși, a fost ultima mea beție.

Și, cum aceste trei cuvintele virtuozose înșirate unul după altul, „ultima mea beție“, par total inofensive, nu le-am mai dat atenție.

Mare greșeală.

Era un semn foarte rău.

Pentru că ce le mai rămâne oamenilor care s-au lăsat de băut dacă trag la măsă tocmai ca să-și alunge disperarea?

Disperarea.

Era confuză. E confuză, disperarea. Mai ales în cazul meu, o jucătoare de alba-neagra care știuse grozav să încurce lucrurile de atâția ani.

Nu reușeam să sesizez complezența suferinței autentice și, cum sunt mult prea lașă ca să-mi ridic piatra grea și să înțeleg un picuț ce viermuia acolo jos, o să mă limitez la simptome, semne exterioare de suferință. Sigur, mă lăsasem de băut, însă nici nu mâncam, nici nu dormeam mai mult. Din pură complezență, recunoașteți că asta înseamnă multe neplăceri.

Alta mai curajoasă, mai deșteaptă, mai zgârcită s-ar fi dus să se consulte. Nu neapărat la un psihiatru, dar măcar la un doctor. Bunul medic de familie pe care nu-l mai avea. În fine, orice generalist de prin cartier și, fără să intre în detalii, i-ar fi zis verde-n față: Bună ziua, doctore, totul merge bine, totul merge cum nu se poate mai bine, vă asigur, dar, înțelegeți-mă, trebuie să dorm și eu. Trebuie să dorm măcar *un picuț* acolo, altfel o să cad din picioare. O, pofta de mâncare, cu asta nu stau rău! Am șoldurile bombate ca niște madlene, știți! Și-apoi, uitați... Fumez cam două pachete de Marlboro pe zi, am cu ce s-o duc. Dar nopțile... nopțile, complet albe, întruna, întruna complet albe, până la urmă mori, nu?

Fix chestia asta mă rodea când povestea cu pricina era abia la început și mă târam din Place de l'Étoile până la cimitirul Montmartre în toiul nopții, netezind în buzunar încă o notă, a șaptea, încă un chix.

Ei, da... Nu-s prea rafinată... Toate astea ca s-ajungem aici: s-o luăm de la capăt.

Pardon?

A șaptea?!

Păi, păi, Mathilde... Păi, tocmai ți-ai întors toate trei cărțile odată! Ai dat de belea, fata mea! Ești pierdută! Știi cum zic englezii la alba-neagra? *Find the Lady*. Găsește dama. Și-atunci? Asta e? Asta ascundea regina ta de inimă? Umflatul ăla te-aduce-n starea asta?

...

Cu pantofii lui de lac și șosetele lui până la gleznă, întărite la vârful și la călcâi?

Și degetul lui lipsă? Și cuțitele lui ascuțite legate de nădragi?

...

Și cu geaca lui care trăsnește a capră?

...

Și cu fanteziile lui nocturne?

...

Ei, îți atrag atenția că are încă numărul tău... OK, tu nu ești în stare să scrii unul corect, însă el, dacă voia, te suna de mult...

...

A, poate că nu, vezi tu... Poate că nu reușește, numai cu nouă degete...

...

Alo, Mathilde! Ai putea să răspunzi când vorbește omul cu tine!

Gura! Râdeți, înțepați, bârfiți cât aveți chef, dar nu-mi faceți reproșuri. Nu-mi țineți predici. Știți cât urăsc asta. Dacă o țineți așa, o să mă pierdeți de tot. Și-apoi... Și-apoi, ce vreți să vă spun, la urma urmei?

Totul, frumoasa mea.

Totul.

Dezbracă-te și mărturisește.

4.

Păi... ăăă... cu ce să-ncep? Și, mai întâi, unde sunt?
În boulevard de Courcelles. Bun. Merge. Am timp.

Îmi părea rău că arsesem scrisoarea. Îmi părea rău că o arsesem fără s-o citesc pentru ultima oară. Nu-mi mai aminteam prea bine ce îndruga și descrierea aia a mea dezlânată distorsiona lucrurile. Îmi părea rău că nu aruncasem ochii pe ea pentru ultima oară ca să-mi dau seama cam ce era în capul lui și să-mi amintesc în ce stare se află stocul meu de muniții.

Eram în dezavantaj. Aș fi vrut să știu la fel de multe despre el. În fine... nu la fel de multe, cu siguranță, dar mai multe decât știam. Mai mult decât micile tăieturi cu aparatul de ras, o șuviță rebelă, o falangă lipsă, o privire fixă și niște maniere de bordelez.

Aveam senzația că-mi lipsesc anumite piese și mă simțeam ofensată.

Voiam să înțeleg cum e posibil astăzi, în lumea noastră, în ce-am făcut din lumea noastră, în acest vast tripot la propășirea căruia contribuiam cu atât de puțină rușine în fiecare dimineață, ca un necunoscut să-i înapoieze

altui necunoscut zece mii de euro cash fără să facă aluzie la asta altfel decât punându-l în gardă cu bunăvoință cât de important e să nu lași să-ți scape fericirea printre degete și, pe deasupra, plătind nota la sfârșit.

Voiam să înțeleg cum e posibil să fii atât de mojișcă încât să scotocești prin geanta unei fete, să-i dai de înțeles c-ai făcut-o semnalându-ți urmele, să îi violezi intimitatea, să te trezești că asta te tulbură, să-i faci din nou confidențe radiografiind-o stăruiitor, calm și tăcut în fundul unei săli de cafea preț de mai bine de jumate de ceas, apoi s-o amușini în pragul ușii înainte să-i înlănțuie mâna și, în același timp, să fii destul de dobitoc încât să-i înapoiezi efectele fără să-ți dea prin cap să-i piratezi coordonatele, să fii nevoit să i le ceri, să o suni pe furiș și la ore nepotrivite, ca și cum ar fi o crimă de lezmajestate, să simți totuși impulsul, nevoia, dorința de a o hrăni pe responsabilă atâtor scrupule ca să-și recapete pofta de mâncare pierdută și stărnită fără știrea ei, să înduri, de a doua zi seara, afrontul unei haine groase din piele întoarsă de iepure (tot fără știrea ei, vai, însă de unde ar fi putut el să știe?) și *nici măcar* să nu-ți dai silința să formezi numărul ingraterii ășteia nenorocite, al mincinoasei ășteia patentate, al seducătoarei ășteia mizerabile ca s-o poți seduce la rândul tău.

Pe scurt, voiam să aflu de pe ce planetă aterizase tipul ășta așa de ciudat și, dacă era de pe a noastră, să ating cu degetul ceea ce înseamnă omenia.